

בית הכנסת ישראל הצעיר

אהל ש"י

עלון

קול ש"י

דבר העורכים

עלון זה נערך לכבוד יובל שנים להקמת קהילת אוהל ש"י.
באיזו שנה הוקמה הקהילה? בית הכנסת?

מצאנו שיש מספר תאריכים אשר ניתן למצוא בהם את יום ייסוד בית הכנסת והקהילה - התפילה הראשונה (אלול תשל"ד), הפתיחה הרשמית (אלול תשל"ה), החיבור לחשמל (9.9.1977)...

לכן החלטנו להוציא לאור את העלון בשנה זו, **תשפ"ו**, שהיא מקום טוב באמצע בין **תשפ"ה לתשפ"ז**.

קהילת אוהל ש"י המיוחדת, משלבת בתוכה את ילידי הארץ והעולים אליה, צעירים ובוגרים. לאור שילוב מעניין זה, ביקשנו מחברי הקהילה לכתוב על בית הכנסת סיפורים לציון היובל של הקהילה, כל אחד לפי ראות עיניו והבנתו. שמענו בע"פ וקיבלנו בכתב על ההיסטוריה של קהילת אוהל ש"י, הן בצד האישי והן בצד הקהילתי.

מאחלים לקהילתנו, בע"ה, עוד (לפחות) 50 שנה של: גשוג ופריחה, הוספה בשיעורי תורה, הרצאות וקידושים, פעילות פנאי עשירה לכל רצף הגילאים, והמשך קשר חברי ותומך בתוך הקהילה. מאחלים לכולנו ימי חול של שיגרה מבורכת, ושיתקבלו כל תפילותינו לרצון.

תודה לכל המספרים והכותבים, ולכל מי שעזר בהגהה, ברעיונות, בעידוד בדרך, ובדחיפה קדימה להוצאת העלון.
תודה לעורכת הגרפית - אורנה קרניאל.
מקווים שתהנו מהקריאה ושיישאר טעם של עוד...

אתי ודורון פש

דבר הרב שלומי אלדור

רב בית הכנסת אוהל ש"י

"וְקִדְשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל־יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תִּהְיֶה לָּכֶם וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל־אֶחָזְתּוֹ וְאִישׁ אֶל־מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשֻׁבוּ" (ויקרא כה, י')

בשבח והודיה לה', קהילתנו היקרה, קהילת אוהל ש"י, מציינת יובל שנים להקמתה.

התורה מציינת את שנת היובל כשנה של שיבה אל השורש - אל אחוזתנו המקורית של האדם, אל משפחתו, לנקודת ההתחלה והמוצא. אמנם, שיבה זו אינה מבטלת את ההתפתחות של אותן שנות יובל שחלפו. הרמב"ן מפרש לשון "דרור" שנאמרה לגבי היובל על פי הפסוק (קהלת א, ג): "דור ה' וְדור בָּא" - מלבד כוונות עמוקות יותר בדבריו "על דרך האמת", יש לפרש שחלוף שנות יובל מביא אתו גם את שרשרת הדורות - השבים לאחר היובל הם בני הדורות הבאים, והם אלה ששבים למשפחתם, לבית אבותם, לאחוזת המשפחה המקורית: "יובל - שישוב אל היובל אשר שם שרשיו" (רמב"ן שם). זוהי התקדמות הדורות, שנקשרת בשרשרת אל שורשה ומקורה, וגם בשינוי הנסיבות, ממשיכה לצעוד לאור הדרך המקורית.

זכינו והדור המייסד של קהילת אוהל ש"י עיצב ביד אמן את חזון הקהילה, את דרכה ואת ייעודה, במגילת היסוד, שהוקראה בטקס הנחת אבן הפינה לבית הכנסת, ביום כ"ח בכסלו תשל"ג. והנה לאורך שנות יובל, אנו רואים שהקהילה צועדת באותה הדרך וממלאת את הייעוד הנעלה שהוצב לה. בשיבתנו אל השורש בשנת היובל הזאת, נזכיר לעצמנו, דור ההמשך, את אותו ייעוד וחזון, ונמשיך ללכת לאורו.

המגילה פותחת בפיסקה:

ברצוננו לפאר בית אלוקינו זה בכל מילי דמיטב וה' יעזרנו להגשים חפצנו
לנחת רוח לפנינו לעשות רצון בוראנו וישמע בבית זה קול תורה ותפילה, קול
רנה וישועה, קול הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

בית כנסת אוהל ש"י מהווה בכל שנותיו מופת למקדש מעט, המעוטר במידה הנעלה של "בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ" (תהלים נה, טו), שקול תורה ותפילה כהלכתן אינו פוסק ממנו, בהתמדה ובמסירות לאורך כל השנים.

המגילה קובעת עוד:

מגמתנו להועיד בית זה לבית תפילה ולימוד תורה לכל באים בשעריו, ובעקר
כוונתנו להיות משכן קדש לנערי ישראל הצמאים לבית אלקים לקרבם
לאביהם שבשמים.

הקהילה מאז ומעולם התבוננה קדימה, לדורות הבאים, לחינוכם, להכשרתם, ולכן כבר מראשיתה היא סימנה את דור העתיד כזה שהקהילה נועדה עבורו. בדרך זו זכה בית הכנסת אוהל ש"י לכך שנודע שמו לתהילה בגידולים שגידל, אותם ניתן לפגוש בהזדמנויות רבות, כשהם מספרים בערגה על בית הכנסת ומה שספגו בו. לאור קריאה זו והתבוננות זו לדורות שיבואו, ידעו ראשי הקהילה וקברניטיה לאורך השנים להתחדש ולהיענות לצרכי כל דור וכל שעה, והנה עכשיו שב הדור הבא וממשיך בע"ה לבנות את עתידה של הקהילה.

וממשיכה המגילה:

הננו מכריזים ואומרים קבל עם ועדה ולפני הקהל הקדוש הזה שהבית הזה אשר יבנה פה במקום, יהיה בית כנסת ובית מדרש לפי דרכו ושטתו של הרב המנוח רבנו שלמה הכהן קוק זצ"ל, ורוחו תהיה עמנו להתוות את דרכנו.

דמותם ורוחם של הרב שלמה הכהן והרבנית יהודית קוק זצ"ל, וזו של הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, שהמשיך במשך שנים רבות כמרא דאתרא, והנהיג את הקהילה ברוח זו, הן שימשיכו להאיר את דרכנו, ועל כתפיהם אנו ממשיכים בדרך התורה והחסד.

נוסיף עליהם את זכותם של המייסדים, המתפללים, לומדי התורה, המתמידים, משכימי ומעריבי בית הכנסת ובית המדרש, מעצבי הקהילה, מחזיקי ותומכי לאורך כל השנים. אנשי חסד, יראת שמיים ומידות טובות שיצרו קהילה מגובשת, שיש בה חברות וערבות, חסד ועדינות. בעלי התפקידים השונים, אנשים יקרים שהטביעו את חותמם כל אחד ואחד בדרכו המיוחדת, ומתוך מסירות לכלל, שבנו בניין לתפארת שהולך וממשיך בדרך המקורית, הולך ומתחדש.

ומסיימת המגילה בתפילה:

תפלתנו לפני אבינו שבשמים שיצליח דרכנו ומלאכתנו ויהא עמנו בכל מפעלנו הקדוש וחפץ ה' בידנו יצלח ותשרה שכינה במעשה ידינו אכ"ר.

זכתה קהילת אוהל ש"י, ותפילה כנה זו התקיימה בה, וברכת ה' ניכרת בה לאורך שנות דור של בניית הבניין המפואר הזה. היא קנתה לה שם לתפארת, שהולך למרחקים, אבל נשארה בצניעותה, באחוזתה, בשורשה. אינה נחה על זרי הדפנה, אלא שואפת להתקדם, יודעת להתחדש כשצריך ולהמשיך לצמוח ולגדול, כאשר הייעוד והחזון המקוריים תמיד ברורים ויציבים.

זכינו אנו דור היובל הנוכחי, שעדיין נמצאים איתנו גם חברים מקהילת המייסדים, ויחד אתם נשוב אל השורש, נצטרף לחזון זה ולתפילה זו שהעמידו כאן, ונמשיך ונחזק את בית אלקינו, בתורה ובתפילה, בהמשכיות לדרך שעוצבה, באופן המתאים והראוי לדורנו, ובצפייה לבניית הדורות הבאים, וחפץ ה' בידנו יצלח ותשרה שכינה במעשה ידינו.

הרמב"ן מפרש עוד שם:

ואמר "יובל היא", שבה יובל כל איש אל אחוזתו ואל משפחתו יובילוהו רגליו מרחוק לגור. ונשתמשו בלשון הזה בענינים רבים, "יובל ש"י לה' צְבָאוֹת" (ישעיה יח ז).

בשנת היובל הזאת, נודה לה' על כל הטובה שגמלנו, שזיכנו לגדל ולפאר את בית ה', לגדל ולפאר פירות משובחים שגדלו בקהילה זו, ובקול תודה "יובל (אוהל) ש"י לה' צבאות".

ואסיים בברכה אישית לכל חברי וחברות הקהילה האהובים, שנמשיך בע"ה יחד באהבה, לחזק את הידידות והנעימות בתוכנו, בחן המיוחד השורה על קהילתנו, ויחד נקדש שם שמיים ונצעיד את הקהילה להמשך צמיחה לדורות הבאים בע"ה.

1. **איפה נולדתם וגדלתם?** נולדתי וגדלתי בגבעתיים, למדתי בישיבות כפר הרא"ה ומעלה אדומים. במשך השנים גרתי בארה"ב, בחיפה והגעתי לרחובות בשנת תשע"ט.

2. **איך הגעתם לקהילה שלנו? מה המשמעות שלה עבורכם?** זכיתי להיקרא בשנת תשפ"ב על ידי קהילת אוהל ש"י למלא את תפקיד רב בית הכנסת. מהמפגש הראשון חשתי שיש פה קהילה חמה המיוסדת על אדני הקודש של תורה עם דרך ארץ, מידות טובות ויראת שמיים. אנשי מעשה, אוהבי תורה, הנוהגים בהצנע לכת ומקדשים שם שמיים בכל מעשיהם. באוהל ש"י מורגשת החשיבות שיש לבית כנסת, לתפילות,

3. ללימוד התורה, לקהילה, לחברות ולשותפות. מעורבים בה אנשים מוכשרים ומצליחים, שמגיעים לבית הכנסת בצניעות, בהתמדה ובחמימות. זו קהילה שמורגש בה צימאון ללימוד ולשמיעה את דבר ה', ובין כתליה מורגש מורא מקדש, הנוצר בידי המתפללים כולם. זו קהילה שיודעת לתמוך בחבריה, בשמחתם ובכאבם, ברגישות ובאהבה. זו זכות עצומה עבורי לשמש בקהילה עם עבר ומסורת כזאת, עם אנשים שאני לומד מהם יום יום, ומתפלל שהקב"ה יסייע בידינו להמשיך ולגדל את הקהילה מעלה מעלה, ולעשות יחד נחת רוח לפניו.

**באהבה רבה,
שלומי אלדר**

"ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך"

חמישים שנה - יובל - ליסודו של בית כנסת "אהל שי" ע"ש הרב שלמה הכהן והרבנית יהודית קוק זצ"ל.

בית כנסת קרוי בפיו "מקדש מעט" עפ"י הפסוק בנביא יחזקאל (יא, טז) "ואהי להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם". ופירש "מצודת דוד" - "אשרה שכינתי בבתי כנסיות שלהם, ועם כי רחקו מן מקדשי, שהוא המקדש הגדול אשר בירושלים, יהיה להם במקומו מקדש מעט".

וכך דברי חז"ל במסכת מגילה (כט). "אמר רבי יצחק, אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל". וזכינו בדורנו, ששבו בתי הכנסיות ובתי המדרשות לארץ ישראל ומלאה הארץ מהם, כן ירבו, וקול תורה ותפילה נשמע בארצנו.

ובגמ' במסכת סנהדרין (קה): דרשו את הפסוק האמור בברכותיו של בלעם "מה טובו אהליך יעקב, משכנותיך ישראל", כנגד בתי כנסיות ובתי מדרשות שהשכינה שורה בהם. ואמרו חכמינו ז"ל (בגמ' שם), שברכה זו של "מה טובו אהליך יעקב", לא תפסק לעולם, כי לא יפסקו בתי כנסיות ובתי מדרשות מישראל.

ונחלקו חכמים במסכת מגילה (כז). בקדושת בתי כנסיות (מקום המיועד **לתפילה**), וקדושת בתי מדרשות (מקום המיועד **לתלמוד תורה**), איזו קדושה עדיפה ויתרה על חברתה. ולהלכה נפסק ברמב"ם ובשולחן ערוך, שקדושת בית המדרש גדולה מקדושת בית הכנסת.

זכה בית כנסת "אהל שי" לקדושה כפולה: לשמש גם כבית כנסת לתפילה, וגם כבית מדרש לתורה. "מה טובו **אהליך** יעקב" - 'אהליך' לשון רבים, **אהל** של תפילה ו**אהל** של תורה - זהו בית כנסת "**אהל שי**".

זכה בית כנסת "אהל שי" שיכהן בו כרב בית הכנסת - הכהן הגדול מאחיו, מורנו ורבנו הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, רבה של עירנו רחובות, ויחד עמו הרבנית שתחיה לאורך ימים טובים - אשר האירו את בית הכנסת באורה של תורה במשך עשרות שנים.

זכה בית כנסת "אהל שי" לקהילה קדושה אשר שוכנת בקרבו, ועוסקת בו בתורה ובתפילה ובגמילות חסדים, והכל מתוך שלום ושלוח, בידידות ואהבה זה לזה, לקיים את ייעודו של בית הכנסת "ונקדשתי בתוך בני ישראל".

ובתוך כל ברכת ה' השורה בבית הכנסת, זכינו גם אנו, לומדי 'הדף היומי', ליהנות מזיוו ומקדושתו של בית מקדש מעט זה. ברוך ה' שזיכנו בחסדו אשר גבר עלינו, כבר למעלה משלושים שנה ללמוד יום יום דף גמרא בצוותא, בנעימות ובידידות. לקבוע עתים לתורה במסגרת 'הדף היומי' הנלמד בכל תפוצות ישראל, שיעור אשר ייסד אותו מורנו ורבנו הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, וברכתו ועידודו ליוו אותנו בדרכנו. "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", כן יעזור ה' יתברך גם להבא להמשיך ללמוד את תורתו הקדושה באהבה.

נעלה את זכרם הטהור של חברינו, לומדי הדף היומי במשך השנים, אשר הלכו לעולמם ונשמתם עדן. יהי זכרם ברוך, ותהא נשמתם צרורה בצרור החיים.

הקב"ה ישפיע את ברכתו על כל העוסקים בצרכי צבור באמונה, בדאגתם לכל צרכי בית הכנסת. הקב"ה ישלם שכרם, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם לאורך ימים טובים.

וברכה מיוחדת לרב בית הכנסת, הרב שלומי אלדר שליט"א, שיזכה להמשיך להרביץ תורה ודעת בתוככי בית הכנסת, ויהי ה' עמו להגדיל תורה ולהאדירה.

בתפילה לה' יתברך, שנזכה כולנו יחד לראות בתפארתו של בית הכנסת לאורך שנים מרובות וטובות, כאבן חן המתנוססת בכתרה של עירנו רחובות, ותמיד מתוך שמחה של מצוה, תפילות כסדרן, קביעות עתים לתורה וריבוי גמילות חסדים - לעשות רצון אבינו שבשמים.

הרעיון להקמת בית כנסת בשכונה, החל להתרקם בשנים תש"ל-תשל"ב (1970-1971). באותה תקופה, רחוב הרב צבי יהודה מלצר, זה עתה נבנה על חשבון פרדסים שהשתרעו על פני המרחב. הרחוב יועד לאכלס עולים חדשים, בעיקר ממדינות ברית המועצות, שלאחר שנים של מאבקים, נפתח להם זמנית, מסך הברזל. עולים הגיעו גם ממדינות דרום אמריקה, וגם דוברי אנגלית שעדיין היו במיעוט, ועוד מדינות. ברחוב ניבנו בתים גם ליוצאי מעברות שהיו בהליך של סגירה. ממש קיבוץ גלויות. על רקע זה עלה הרעיון, להקים בית כנסת שכונתי שימש גם כמרכז קהילתי לעולים החדשים שזה מקרוב באו. אחד הפועלים למען הרעיון הזה, היה הרב שלמה קוק זצ"ל, רב העיר רחובות.

בחנוכה תשל"ב (שלהי 1971) קרה האסון הכבד של תאונת הרכבת הידועה על כביש חולדה, בדרך לירושלים. בתאונה ניספו רב העיר, הרב שלמה הכהן קוק זצ"ל, יחד עם רעייתו הרבנית יהודית ושניים מילדיהם ז"ל. כמו כן ניספה בתאונה קרוב משפחתם ר' ברוך אזולאי. אסון התאונה, הותיר רושם גדול בעיר. היה רצון עז להנציח את הרב ומשפחתו. באופן טבעי עלתה ההצעה להסב את שמו הזמני של בית הכנסת המיועד, שיקרא על שם הרב והרבנית, אהל ש"י (שלמה ויהודית). הוקם וועד פעולה למימוש הרעיון. חברי הוועד הראשון היו: ראש הוועד - האגרונום וחבר מועצת העיר פרופ' יעקב לשם ז"ל, הרופא הד"ר ארנולד רוזין, המהנדס ראבן דה-רוס, אורי מלצר, וגם ד"ר יעקב הלוי, כולם ז"ל. במאמצים רבים הם יצרו יש מאין. בעזרתם של רבני העיר, הוועד הצליח לקבל מגרש לבניין בית הכנסת, אמנם על חשבון שטח שהופקע מישיבת הדרום. לישיבה ניתנה תמורה, הבטחה רשמית בכתב, שכפיצוי הישיבה תקבל חלקה סמוכה מתאימה, מעבר לרחוב סירני של היום. בפועל, כדרך של הרבה הבטחות, לצערינו גם הבטחה זאת לא קוימה. אולי בגלל חילופי ראשי העיר. בשלב זה עלתה בעייה אחרת. המגרש כולו ועוד הרבה מעבר לו בתחום הישיבה, היה נטוע כרם זיתים. ההלכה אוסרת עקירת עצי פרי וגם לא לבניין בית כנסת. בכל זאת, לכל בעייה יש בדרך כלל גם פתרון: ניתן להעביר את העצים עם גוש אדמה שלהם למקום אחר. ואכן עצי הזית שהיו נטועים על שטח הבנייה, הועברו למשכנם החדש. הם העצים הנטועים לאורך השדרה של רחוב מנוחה ונחלה, לטובת הצבע הירוק של העיר. הועברו רק עצים שהיו על תוואי הבנייה. עצים אחרים במגרש נותרו במקומם. הם מלווים ומאפיינים את בית הכנסת שלנו עד היום הזה.

בנימה אישית, בשנים ראשונות לנישואינו, גרנו בפתח תקוה. שם גם השיגה אותנו הידיעה על התאונה הקשה. כבר קודם לכן, בקיץ שלפני התאונה, עקב עבודה ברחובות, קנינו דירה "על הנייר" ברחוב הרב מלצר ברחובות, סמוך לישיבת הדרום. לא ידענו שלמעשה, זכינו "בעסקת חבילה", שכללה גם בית כנסת בסמוך לחצר הבית שלנו. באותו פרק זמן, ועדת הבנייה של אהל ש"י, החלה בגיוס כספים לבנייה של בית הכנסת. הייתה פנייה וגם היענות מקהילות שונות בעיר. בהיותנו עתידים להיות שכנים לבית הכנסת המיועד, טבעי הדבר שסמוך מאוד לאחר שקנינו את הדירה שלנו, עוד הרבה בטרם שעברנו לרחובות, כבר גויסנו להיות חברים בעמותה, בתשלום של 1000 לירות למשפחה. אל דירתנו החדשה ברחובות נכנסנו לגור אחרי החגים של שנת תשל"ג, שלהי 1972. כעבור כחודשיים, בחנוכה של אותה שנה, במלאות שנה לאסון התאונה, זכינו להשתתף במעמד

מרשים של טקס הנחת אבן פינה לבית הכנסת אהל ש"י. הטקס התקיים בחצר הסמוכה לבניין שלנו. במעמד הזה, הופיע לראשונה בציבור ברחובות, הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, שנבחר לרשת את מקום אחיו, הרב שלמה, ברבנות העיר. בשנים הבאות, כאשר בית הכנסת כבר פעל, שימש הרב שמחה קוק גם כרב בית הכנסת.

לאחר ההתלהבות הגדולה בעת הנחת אבן הפינה, התחילו עיכובים במימוש התוכניות, שהתמשכו לסירוגין, בגלל בעיות תקציב. בכל זאת, תוך כדי חוסר בתקציב, הוחל בהנחת יסודות לבית הכנסת. אפשר להגיד שכך בנו בארץ ישראל. וכך בנו את ארץ ישראל, בחוסר תקציב. עובדה, ככל שהתקדמה הבנייה, נוספו וגדלו גם התרומות. בהמשך נבנו הקירות וגם תקרה לקומת הקרקע. בתוכנית המקורית קומת הקרקע כפי שהיא היום, נועדה לשמש כאולם אירועים של בית הכנסת. אולם התפילה תוכנן להיבנות בקומה השניה, ועוד מעליה תוספת בצורת מרפסת לעזרת נשים. כאשר הוקמו היסודות, ונבנו קירות, עוד בטרם הייתה תקרה, חנכנו את בית הכנסת בתפילות של חגי תשרי בלבד. עם התקדמות הבנייה, התפילות הורחבו בהדרגה גם לשבתות וגם לימי חול, בכל השנה.

היה מוסכם על הכל שהקומה הראשונה, לאחר שנבנתה, תהיה בית כנסת זמני. המחשבה על המשך מימוש התכנית לבניין בן קומותיים וחצי, הייתה חיה וקיימת עוד מספר שנים. התוכנית להמשך הבנייה הכבידה מאוד על תקציב בית הכנסת. היו שנים שעיקר התקציב יועד ל"קרן הבניין", לא לשימוש שוטף. אני זוכר שהיה גזר החלטי מאוד בהשקפתו שאת מירב התקציב יש להפנות לקרן הבניין. לבית הכנסת "הזמני" היה קשה לתפקד מבחינה תקציבית. עם השנים התמסדו התפילות בבית הכנסת הזמני. בשלב מסוים, באמצע שנות ה-80, עברה קבוצה משמעותית מן הקהילה שלנו אל שכונת נווה עליזה שבקרני שומרון. עוד יחידים עברו להתנחלויות אחרות, ועוד אחרים עברו לדרום המתחדש והמתרחב של רחובות. חוץ מזה, למעשה התברר מה שהיה צפוי מראש, שהעולים החדשים לא ממש מתדפקים על דלתות בית הכנסת, אם כי אחדים מהם, דווקא כן הצטרפו לקהילה. במקביל, השכונות הדרומיות של העיר נעשו אטרקטיביות יותר לציבור הדתי. על כל אלה, נוספו דרישות שונות מטעם הרשויות (בעיקר המועצה הדתית), שהתייחסו לזכויות אחיזה בשטחי בית הכנסת. כאשר כל אלו חברו יחד, הם גרמו לגניזת תוכנית הקומותיים. מלכתחילה יחד עם שלד בית הכנסת, נבנה גם בסיס לגרם מדרגות שאמור היה להוביל לקומה השנייה. הוא הפך להיות מוקד משחקים לילדים. אבל הוא היה ממש מפגע אסטיטי. גם היו שם הפרעות של ילדים, וגם היה חשש שהוא עלול להיות מפגע בטיחותי. היה צורך חשוב לבטל את גרם המדרגות. בעקבות ההחלטה לגניזת תוכנית הקומותיים, נהרס גרם המדרגות. על המקום הפנוי, נבנה בהמשך אולם ברוך, על שם ר' ברוך אזולאי, על פי הסכם עם משפ' אזולאי, שנתנה תרומה משמעותית לבניין בית הכנסת. שם נבנו גם המטבח וגם חדרי שירותים. בית הכנסת אהל ש"י הזמני, החד-קומתי, הפך לבית כנסת קבוע. בע"ה לאורך ימים.

כיום, נראה שבית הכנסת מאובזר, לפחות מבחינה חומרית, בכל מה שדרוש בדרגה ראשונה (תמיד ניתן לפאר ולרומם יותר). למצב הזה הגענו בהדרגה, שלב אחר שלב ממצב אפס לדרגה של היום, בזכות השתדלות ומאמצים של הנהלות בית הכנסת לדורותיהן. להלן כמה תחנות של "ציוני דרך" בהתפתחות בית הכנסת (לאו דווקא בסדר כרונולוגי): חלק גדול מקירות בית הכנסת בנויים מחלונות. התחלנו עם חלונות פשוטים, בעלי מסגרות עץ. עברנו למסגרות אלומיניום מעודכנות, טובות ואסתטיות. חברנו יו"ר הוועד, פרופ' יעקב לשם, יזם דברים שונים בבית הכנסת. בזכות השכלתו הנוספת בתחום האומנות, בין היתר, הוא יזם גם רכישה והתקנה של הויטראזים בחלונות שבחזית המזרחית של בית הכנסת. הויטראזים שבתוך האולם, יחד עם עצי הזית שבגינה, הם תרומה חשובה לאסתטיקה של בית הכנסת. נראה שהם מאפיינים יותר מכל את בית הנסת אהל ש"י. המחיצה בין עזרת גברים לעזרת נשים, משמשת אותנו שנים רבות. גם כיום היא במצב סביר, במיוחד שהתייטר הצורך של הזזת המחיצה לקראת חגים. התחלנו תפילות בבית הכנסת עם שולחנות וספסלי בית ספר, מן הסוג הישן ביותר, שעמדו להיפלט משמושם של תלמידי בית הספר התיכון הדתי של רחובות.

הזכרנו את ילדי בית הכנסת בהקשר של שובבותם מסביב לגרם המדרגות. לא פחות חשוב וראוי להזכיר את השתתפותם של הילדים במבצע הובלת ה"הריהוט" לבית הכנסת. בשנים ראשונות שבהן השתמשנו בשולחנות וכסאות של בית הספר התיכון, היה זה מבצע להוביל ולהחזיר את הריהוט מבית הספר וחזרה. היה לנו חבר בקהילה שהיה בעל משאית, ר' יוסף טאוב ז"ל, אבא של חברתנו דבורה אנגלמן, חותנו של חברנו שלמה אנגלמן שיאריך ימים. לקראת החגים ר' יוסף טאוב התגייס יחד עם המשאית למבצע. הילדים (היום הם ברובם בגילאי ה-60) ציפו בהתרגשות גדולה לבואה של המשאית. ואז כולם היטו כתף לפריקת המשאית, ולסידור הריהוט בבית הכנסת. השולחנות והספסלים היו בלויים וכבר יועדו להשמדה. לאחר תקופה של שימוש בריהוט זה, רכשנו ספסלים משודרגים

ומרופדים מתוצרת קיבוץ לביא. תודה לחברנו אריה אשר שיזם וביצע את השדרוג הזה. ביחד עם חברי הנהלה שהיו איתו. המבצע כלל שכנוע לשיתוף של כלל החברים להוצאה כספית משמעותית. בספריה, ארונות עץ ישנים הוחלפו בארונות חדשים מתאימים. תודה לחברנו שלום שורץ על רכישת הארונות והתקנתם. הספריה מכילה ספרים שנרכשו על ידי בית הכנסת, ובעיקר, ספרים שנתרמו על ידי חברים. הספריה הועשרה בספרים מספרייתו הפרטית של חברנו זאב צוקר ז"ל, וגם בתרומה משמעותית מספרי חברנו ר' יעקב הלוי ז"ל, שנמסרה על ידי אלמנתו, הגב' צפורה הלוי והמשפחה. הותקנו מזגנים בבית הכנסת שכבר הוחלפו פעמים אחדות. הותאמו שטיחים להליכת כהנים וגם לנוי בית הכנסת. בגלים שונים, הוכנסו ספרי תורה ישנים וגם חדשים. נבנתה סככת צל בחצר של הכניסה האחורית של בית הכנסת. שם הותקנו גם שולחנות וספסלים. הותקן ארון קודש מכובד. תודה למשפחת אלעזר. רצפת חצר בית הכנסת שודרגה ברצפת מוזאיקה. נבנתה גדר מוזאיקה. הוסף סורג. ונטעה גדר חיה מסביב לחצר. גם נוספו פינות חן בגינה. מעל הכל, טופחו עצי הזית שמפארים את חצר בית הכנסת.

במקביל להתפתחות החומרית, התמסד גם האופי הרוחני של בית הכנסת. נוסח התפילה. גם הניגונים והזמירות נתקבלו על דעת החברים. הרב שמחה הכהן קוק, רב העיר, וגם רב בית הכנסת, הקרין עלינו מרוחו. הרב טרח הרבה על מנת לכבד בעלי שמחה ואירועים שונים, כמעט בכל קצות העיר. בכל זאת שמר הרבה על נאמנותו לאהל ש"י. התמסד שיעור הדף היומי על ידי הרב יהושע הכרמי שמלמד את השיעור, זה עשרות בשנים. גם שיעורים אחרים מתקיימים בבית הכנסת. חברים רבים עברו דרך בית הכנסת שלנו, השאירו חותם, והמשיכו לתחנה הבאה. בסקירה זאת, אנחנו מזכירים בשמות, מספר מצומצם של חברים, שעל פי זיכרון וידע אישי שלי (אין כל כך מי לשאול), היו קשורים לייסודו של בית הכנסת. במחילה מאנשים אחרים שגם תרומתם ראויה להיזכר. כבר הזכרנו את חברי הוועד הראשון בראשות פרופ' יעקב לשם, ד"ר ארנולד רוזין, המהנדס ראובן דה רוס, אורי מלצר, וד"ר יעקב הלוי. נראה שהם אלה שהפכו את בית הכנסת מאין ליש. האנשים הללו התמסרו בכל לבבם לרעיון. בדור שני שימשו בתפקידים: מרדכי פסטרנק - יו"ר, חיים שחק, חיים לידר, יצחק הלר שלום שוורץ. אחת הדמויות הדומיננטיות בבית הכנסת, אמנם לא מן הגרעין הבסיסי, אבל די מן הראשונים, היה חברנו ר' חיים שחק ז"ל. חיים תרם רבות להתפתחותו החומרית של בית הכנסת, וגם לאופיו הרוחני, בניגונים, בזמירות ובחזנות. חיים לימד את מרבית ילדי ביהכנ"ס לבר מצווה שלהם. חיים היה מומחה לטעמי המיקרא, אותם הוא לימד לילדים, גם במסגרת חוג. חיים גם לימד את הילדים במסגרת חוג לבעלי תפילה צעירים. הגדיים נעשו תישיים, ומתוכם יש לנו בעלי תפילה. וגם למקומות אחרים ומרוחקים בארץ, אליהם הגיעו בוגרי אהל ש"י. כמובן, כל מה שעשה חיים היה בהתנדבות. גם בתחום הצדקה חיים היה שם, מתחילת קיומו של בית הכנסת. בשנים אחרונות לחייו, הרב שמחה, כבר לא היה במצב בריאות, והוא כבר לא היה איתנו גם פיזית וגם נפשית. מונתה ועדת איתור לבחירת רב חדש לבית הכנסת. הועדה הציעה שני מועמדים. בהם הרב שלומי אלדר שליט"א. שנבחר לתפקיד באסיפה כללית של החברים. הרב מוסר שיעורים בשבתות ובאמצע השבוע. והוא ממשיך גם את המסורת לכבד בעלי שמחה או אירועים משפחתיים. עבודה רבה לפניו. אנחנו מאחלים לו ולנו הצלחה.

הרבה אנשים "עברו" דרך בית הכנסת. הרבה דברים נעשו והוצאו לפועל בבית הכנסת. ללמדנו, שאין לשקוט על השמרים, צריכים לשאוף להשתדרג גם בחומר וגם ברוח. לאן פנינו מועדות? בוודאי גם להרחבת השורות. אבל איך מגיעים לשם? למי יש המלצות? ולמי אמצעים להגשמת ההמלצות? בכוחות משותפים נזכה בע"ה להמשיך שגשוגו של בית הכנסת.

הרב שלמה פולצ'ק

אוהל ש"י - רשמים

אני מתפלל באוהל ש"י כבר יותר מ-40 שנה. הילדים שלי גדלו באוהל ש"י. הקהילה פה מאוד חמה. חברי הקהילה שמחים איתנו כשיש לנו אירועים משמחים, ונותנים תמיכה במקרים של מחלות או אבל. בסך הכל יש תחושה טובה מחברי הקהילה.

יש לציין גם את החוויה הקהילתית, כגון אירועים מיוחדים, תפילות חגיגיות, ושיחות מותאמות למועדים השונים. אלה בנוסף למעטפת של התפילות בשבתות ובימי החול.

אני משתדל לעזור לקהילה בדרכים שונות.

שהקהילה תמשיך ללכת מחיל אל חיל.

הרב שלמה פולצ'ק מסיים את הש"ס בפעם השישית סיון תשפ"ד

אריה אשור

10 מאמרות

1. המחיצה המקורית שהפרידה בין עזרת גברים לעזרת נשים הייתה וילון לבן שקוף.
2. בשמחת תורה, חברי הקהילה נהגו לסייר בין בתיהם של מספר חברי קהילה והתכבדו בכיבוד אצל המארחים.
3. היו תקופות שבהן מספר המועמדים לוועד הקהילה עלה על מספר התפקידים הפנויים.
4. על רקע תקנון חדש לבית הכנסת התעורר משבר בנושא חזנים המתפללים בהברה אשכנזית. המשבר נפתר באמצעות הצהרת פשרה שהוצעה על ידי הרבנית קוק (אמו של הרב שמחה קוק זצ"ל).
5. חניכי בני עקיבא נהגו להגיע לבית הכנסת בשמחת תורה והיו מסיימים את כל מה שנותר מהקידוש.
6. חיים שחק ז"ל שימש כמלמד של מספר נערי בר מצווה מהקהילה וסירב לקבל תמורה כספית.
7. למרות שנוסח בית הכנסת הוא אשכנזי, יש מספר בני עדות המזרח שאנו שמחים למנותם בין חברינו. בפרשת זכור, לאחר שהרב קוק חזר על קריאת הפרשה בהברה אשכנזית, הוצע לחזור על הקריאה בטעמים של עדות ספרד. המנהג התפשט לקהילות נוספות, ובשיאו קראנו את הפרשה גם בטעמים תימניים ואיטלקיים.
8. במשך מספר שנים, כיסא הרב היה מרופד בסגנון לואי ה-14. הכיסא הוחלף במסגרת חידוש הריהוט בבית הכנסת.
9. חבר הקהילה זכה בפרס ישראל (פרופ' מישל רבל - בתחום מדעי החיים).
10. מספר חברי הקהילה שירתו בהנהלה שלוש פעמים או יותר (אריה ליכט, חיים שחק ז"ל, שלום שוורץ, דב קנר, פרד סמואלס).

נחמה ודב קנר זיכרונות ותפילה

נולדנו וגדלנו בניו יורק, נחמה בקצה הדרומי של מנהטן ודב בקצה הצפוני. שנינו גדלנו באווירה ציונית; נחמה בילתה שנה אחרי תיכון בהכשרת בני עקיבא בקיבוץ יבנה ומשפחתו של דב דיברה עברית בבית. עלינו ארצה ב-1981; הגענו לרחובות מיד אחרי הימים הנוראים תשמ"ב. התחלנו לעבוד, נחמה כיועצת חינוכית בחט"ב הדתית באבן-שמואל (ואח"כ בחט"ב הדתית ברחובות), ודב כמיקרוביולוג בחברת ביוטכנולוגיה כללית בפרק המדע ברחובות, חברת סטרט-אפ שהוקמה 11 חדשים לפני כן.

כשהגענו לרחובות, שכרנו דירה ברחוב גורדון וחיפשנו בית כנסת עם קהילה מגוונת ואוירה ישראלית. התפללנו לראשונה באוהל ש"י מיד אחרי החגים באותה שנה. לאורך כל השנים, בית הכנסת ממשיך להתנהל באווירה משפחתית ומאוחדת. בולטת בעינינו העובדה שלא היו ויכוחים רציניים או חילוקי דעות שהידרדרו לעלבונות אישיים ולפילוגים בקהילה. מצב זה איננו מובן מאליו.

זיכרונות לאורך השנים:

את העבודה הרבה שנעשתה להפוך את אוהל ש"י מאגודה לעמותה בסוף שנות השמונים. דב היה מזכיר באותה שנה, וזוכר את ערימות הניירת והטפסים שהתמודדנו איתם לפני עידן המחשב והרשת. היה גם מקרה בו שלחנו חבילת ניירת לרשם העמותות והחבילה התקבלה ואז נעלמה, וביום האחרון שהיה מותר להגיש, דני פז ז"ל נסע באוטובוס לירושלים והעביר עותקים לפקיד במו ידיו.

הכנסת מזגנים לראשונה בבית הכנסת (שנת 1992). בשל גודל ההשקעה והרצון להבטיח פתרון אופטימלי, הפרויקט בוצע באמצעות ועדה שכללה את שלום שוורץ, מאיר פאליק ודב, וביעוץ של מהנדס; העתק של דו"ח הפורמלי של הועדה (בכתב יד, בהעדר מחשב) עדיין נמצא אצלנו בבית.

לפני כעשרים וחמש שנה, היה צורך לגזום את עצי הזית הגובלים עם הצד הדרומי של בית הכנסת. העצים היו גבוהים למדי וענפיהם כיסו וחדרו לתוך המזגנים באותו צד. הייתי (דב) יו"ר באותה שנה וחשבתי לתומי שייעשה גיזום קל בלבד. במקום זה, הורידו כמעט את הכול והשאירו רק גזעים נמוכים. הגזם מילא את כל המדרכה בחזית ואת כל החצר (החניה) הסמוכה, וחששנו לדו"ח וקנסות מהעירייה. כתוצאה מהגיזום, שהיה בעשרת ימי תשובה, לא היה צל בשעות הבוקר והשמש הפריעה מאוד למתפללים. בשל כך, הותקנו הוילונות בצד הדרומי של האולם, עוד לפני יום כיפור.

חברותינו באוהל ש"י זיכתה אותנו בידידים ומכרים והפגישה אותנו עם דמויות מרשימות שמהם שאבנו השראה, בין היתר:

מורינו ורבינו הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, שזכינו לינוק מתורתו ולהעשר מאישיותו לאורך השנים. זכורות לנו סעודות המשיח בביתו של הרב; גם אביה של נחמה ז"ל זכה להשתתף בהם בהתלהבות כשהוריה התארחו אצלנו מידי שנה בפסח.

שליחי הציבור שלנו בימים הנוראים, יצחק הלר וחיים שחק זיכרונם לברכה, ואת תפילת הנעילה של הרב קוק זצ"ל;

חיים שחק ודני פז זיכרונם לברכה, אנשי מסירות אין-סופית בכל הקשור לקהילה, ואת יעקב הלוי ז"ל איש האשכולות, וכן רבים וטובים אחרים מהעבר ומהווה שהיו והינם חלק מהמרקם האנושי שבנה, תיחזק ומתחזק את הקהילה.

בתום חמישים שנה להיווסדו, בית הכנסת עומד אי"ה בפני מעבר דורות והתחדשות, התחדשות שהחלה כבר עם הצטרפותו של הרב אלדר שליט"א. אנו מקווים שיקומו מנהיגים צעירים שיתמסרו לאוהל ש"י ושבית הכנסת ימשיך לשגשג ולהתנהל באותה אווירה משפחתית ומלוכדת ששרתה עד כה בקהילתנו.

שמואל ודבורה מאיר

זיכרונות על קליינמן משה ז"ל שמש בית הכנסת

זיכרונות – על קליינמן משה ז"ל שמש אהל"ש

אין רו"ח, אהבתיך את תורתו של חיי משה קליינמן
אהל"ש ש"י. אחר צעירי – משפחת אהרן מקרית
המועצות הוא הגיע לרחובות בתו – 1972, ק"מ
צ"ה ברח"מ צ"ה 12 מ"מ ב"י – הכנסה, שנה 1972
בב"י. עק תחילת התפילות בב"י – הכנסה – הוא
התחיל לנגן ת"ס באופן קבוע בתפילות והיה
שורף בתחזוקתו של ב"י – הכנסה. עק פרישתו מהצנעה
הוא היה ח"ס לשמש כשמש ב"י – הכנסה. עקח את
צ"מ ח"ב התפילות של ב"י – הכנסה – כולם תיקון
חלוצי – תיקון מנצח, תיקון מנצח של צ"מ –
כ"מ תיקון שהיה באפסידה – הוא ב"י מ"מ מ"מ.
תיקון סגור, הכין ספר תורה לקריאה בחזק
וימים מיוחדים. הוא גם היה אחראי על סגור
שלישי – כל שבת. ק"מ יק"ו – והכין ספר וצ"מ
משוחק יחד עם אישור. היה אולי סוכה לבד וגם
מפוק אורה. היה מאוזן חזק, כולם מאוזן
אהל"ש אורה וחסד. הנ"ל עשה בנאמנות
ע"י 80.

שמעון מאיר ט"ז: 052-6871268

קיבל מכתב מתושב השכונה לגבי התפילות בחגי תשרי תשפ"ו באוהל ש"י

היי היקר

בתור בחור חילוני רציתי להגיד לך שבחגים האחרונים הגעתי פעמיים לבית הכנסת שלכם, מעולם לא הייתי בבית כנסת שפותח את שעריו ומתנהג באדיבות כמו שאתם עשיתם.

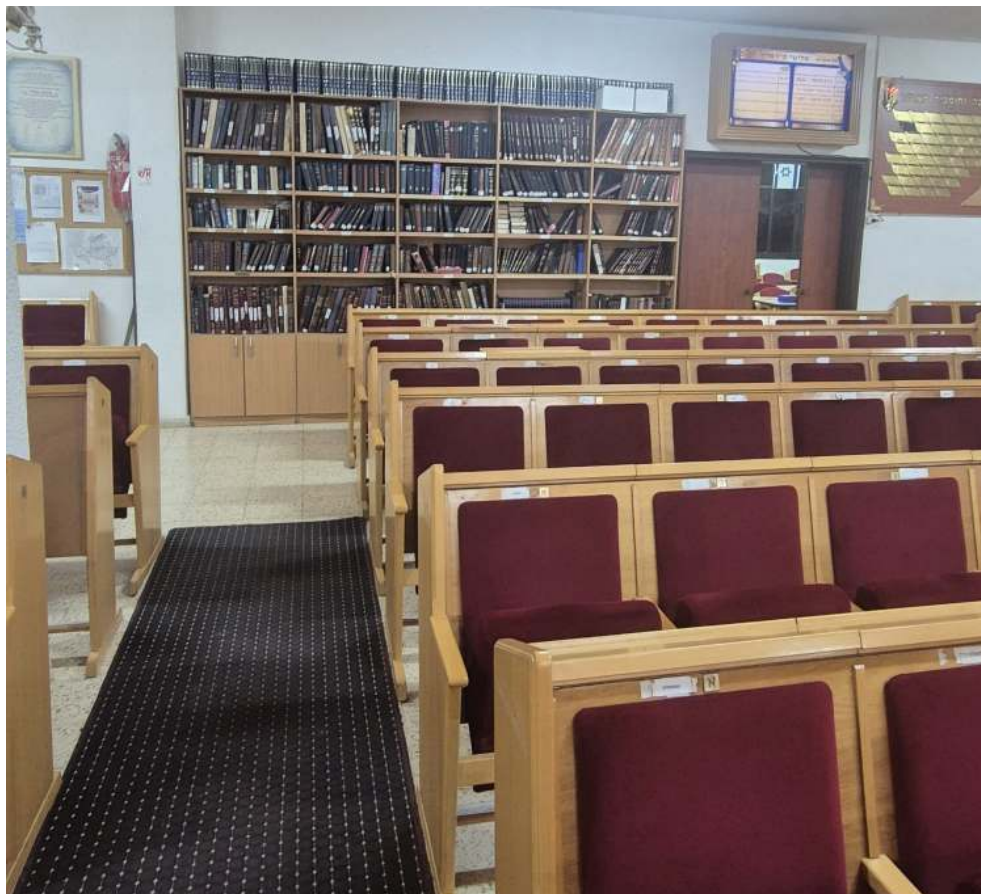
בכיפור הגעתי עם אישתי והתינוק ונתנו לנו להרגיש ממש כאילו אנחנו חלק ממכם. נתנו לי מקום עזרו לי עם הספרים והתייחסו אלינו ממש יפה.

בנוסף, בהקפות של שמחת תורה הגעתי עם התינוק שלי רציתי שיחווה את האווירה אפילו שהוא מאוד קטן, באותו זמן לא יכולתי להיכנס לבית כנסת. המתפללים ראו את זה ופתחו את החלונות של הבית כנסת שנוכל לספוג את האווירה.

שאחד המתפללים ראה שהבן שלי מתלהב הוא לקח אותו על הידיים וקירב אותו לספרים. זה היה מחמם את הלב. ממש עשה לנו חשק לעוד.

אנא תמסור את הערכתי הרבה.

שם הכותב שמור במערכת.

פרד סמואלס

העליה ארצה והנחיתה באוהל ש"י

מקום לידה: ברקלין, ניו יורק

הגענו לבית הכנסת אוהל ש"י כי הכרנו את דבי ומט וייסמן באמריקה ופגשנו את דב קנר באחד הטיולים שלו בניו ג'רזי (שממנו עלינו). אחיו של דב גר בשכונה שלנו ופגשתי את דב בבית הכנסת. שאלתי אותו אם הוא מתפלל בבי"כ ברמן והוא אמר שלא, הוא מתפלל בבי"כ שני, אוהל ש"י. הצטרפנו לאוהל ש"י לפני למעלה מ-35 שנה. היו שם שולחנות ומאווררי תקרה, הבי"ה לא היה ממוזג.

לאחר שנתיים, התבקשתי להצטרף לדירקטוריון ולהיות אחראי על המשק, עבודה שלגמרי לא הייתי כשיר אליה. זו הייתה השנה שבה אוהל ש"י קיבל מזגנים. הדירקטוריון לימד אותי איך לעשות דברים בדרכים שלא ציפיתי להן.

הוחלט למזג את בית הכנסת בלי לדעת אם נוכל לשלם על זה. קיבלנו הצעות מחיר והזמנו את המזגנים. לאחר מכן, באנו לקהילה כדי לבקש מכל משפחה לשלם את חלקה. 25 שנה לאחר מכן, השתמש דירקטוריון אחר בטכניקה דומה כדי לבנות את ארון הקודש החדש.

במהלך השנים, הייתה לי הזכות לשרת במועצת המנהלים בכל תפקיד מלבד המזכיר. כשהפכתי ליושב ראש והתבקשתי להכריז את ההכרזות, יוסי קליין הציג שאוסף משהו מעבר לזמני התפילה: זו הייתה ההשראה למסע שלי לשאלות טריוויה על מנהגים. למדתי הרבה ואני מקווה שגם הקהילה נהנית מזה.

אני אסיר תודה על העזרה שאוהל ש"י תרם לקליטה שלי. למרות שהעברית שלי אינה 100%, נתנו ונותנים לי למסור דברי תורה והכרזות בעברית שלי, שאני בטוח שלחלק מהחברים היה מאתגר להקשיב להן.

לבסוף, אני מעודד מכן שאוהל ש"י הביא את הרב אלדר, רב תלמיד חכם עם חזון ושאיפות לבנות גרעין של משפחות צעירות חדשות. מי ייתן ובית הכנסת ימשיך לצמוח ולשגשג כמרכז ללימוד תורה ותפילות.

בשנת 1971 התפללתי עם הרב שלמה קוק זצ"ל הבית הכנסת הגדול. בקיץ 1972 פנה אלי השכן שלנו ממול, ראובן דה-רוס, וסיפר שהולכים להקים בית כנסת על שם הרב שלמה, אשתו וילדיהם, שניספו בתאונת דרכים. הוא ביקש ממני 10 ש'קים על סך 100 לירות. באותה תקופה עבדתי בתעשייה האווירית (השתכרתי 450 לירות לחודש).

מהרב שלנו שמחה קוק זצ"ל קיבלנו רשימות אנשים שניתן להתרים אותם. את פגישות ההערכות קיימנו בביתו של יעקב לשם. לצורך ההתרמה התחלקנו לזוגות; בן זוגי היה זאב צוקר. קיבלנו החלטה שלא נשים את שמות התורמים על שום אבזר בבית הכנסת. למרות ההחלטה, זאב צוקר היה מאוד נחוש ואסרטיבי, ולא וויתר. כמעט שלא היה בית שיצאנו משם בידים ריקות.

התקבלה החלטה שלא מוכרים עליות ושכל אחד יחליט כמה הוא תורם אם בכלל, כדי שלא לבייש את אלה שקשה להם. החלטה נסופת ראויה לציון היתה שאין מקומות קבועים בבית הכנסת פרט לתקופת חגי תשרי.

הסיבה שקיימים שטיחים באוהל ש"י, דבר שלא רואים בדרך כלל בבתי כנסת, קשורה לעובדה שזאב צוקר ישב סמוך לארון הקודש. הכהנים היו חולצים שם את הנעליים לפני עלייתם לדוכן, וזה הפריע לו. קניתי כפכפי פלסטיק לשימוש הכהנים כדי שיחלצו בחוץ ולא על יד ארון הקודש, אבל הרעיון לא צלח. לכן ניקנו השטיחים לבית הכנסת.

בצד הצפוני של בית הכנסת קיימים מוטות ברזל המחוברים לגדר גן הילדים הסמוך (לא כדי לחזק את הקירות). המוטות שימשו את סוכת בית הכנסת, שהוקמה שם במשך שנים. בצד המזרחי של בית הכנסת קיים שביל שהיה מוצף בחורף, ומים חדרו מכוון ישיבת הדרום לתוך בית הכנסת. כדי לפתור את הבעיה, הקמנו את גדר הבטון שמנע את חדירת המים.

לפני עידן המזגנים השתמשנו במאווררים מסתובבים, שחלקם עדיין תלויים על העמודים בתוך בית הכנסת.

במשך מספר שנים, היה נהוג בשמחת תורה לעשות סיבוב קידושים בבתי החברים, כשלאורך הדרך שרנו בקולי קולות.

בניין בית הכנסת המקורי היה אמור להיות בעל שתי קומות. לאחר שנים שלא הצלחנו לגייס כסף לבניית הקומה השנייה, פרקנו את ההכנה למדרגות שהיתה מורכבת כשיפוע, ושעליו היו הילדים גולשים ולפעמים קורעים את בגדיהם. הורדת ההכנה לקומה השנייה "הולידה" את אולם ברון במימדיו הקיימים.

הייתה בזמנו הצעה ממשפחת וולפסון לבנות את הקומה השנייה בתנאי שבית הכנסת ייקרא בית אברהם על שם בן משפחתם. סרבנו, והמשפחה שיפצה בית כנסת אחר בעיר שקרא אברהם.

נוסח התפילה - הייתה התלבטות בין נוסח ספרד לאשכנז הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל שאל באיזה נוסח התחילו להתפלל בבית הכנסת - אמרו שאשכנז, פסק -שכך צריך להמשיך.

אליעזר רחמן

כיהן כיו"ר ב-25 שנה לקהילה

זיכרון משנת חצי יובל ל-אהל-שי

היה לי הכבוד לשמש כיו"ר ועד ביהכ"נ אהל שי ברחובות בשנת תשל"ה. יחד עימי כיהנו כחברי ועד: פרד סמואל, יעקב פרנק, דוד רויזמן. בשנה הנ"ל, ציינו חצי יובל שנים לחנוכתו של בית הכנסת. הערב החגיגי הוצמד ליום ירושלים. הזמנו את החזן אליהו גרינבלט שינעים לנו את התפילה בערב החג. כמוכן תלינו שלט בחזית ביהכ"נ לציון האירוע.

במהלך הערב, נשאו דברים: הרב קוק זצ"ל, יעקב לשם ז"ל וגם אנוכי.

בזיכרון, אליעזר רחמן

אתי ודורון פש

אחרי 30 שנה...

בספטמבר 95 הגענו לרחובות, זוג צעיר עם שני ילדים קטנים, דורון בן קיבוץ עין הנצי"ב ואתי מרמלה. גרנו במלצר מול בית הכנסת, בשבתות הסתכלנו על המתפללים (שנראו בעינינו בוגרים...), דוברי העברית ודוברי האנגלית, נהנינו מהארגון והסדר בבית הכנסת, מהמבנה והמרחב עבור הילדים.

באחת השבתות, פנה אלי הגבאי דאז, שניאור הופמן, שאתפלל שחרית..., זו היתה התפילה הראשונה שלי כחזן בשבת...

לאחר מספר שנים, עברנו לאיזור אחר של העיר, בו גידלנו את ילדינו עם חברים בקהילת יעקב.

בשנה האחרונה, חזרנו לגור שוב בקרבת אוהל ש"י, כאשר ילדינו ב"ה כל אחד בביתו, מפוזרים בארץ.

התרגשנו לחזור ולפגוש את המתפללים, התרגשנו מקבלת פנים חמה של חברי הקהילה שזכרו אותנו, וגם ילדנו מתרפקים על זכרונות ממרחבי בית הכנסת. מאחלים לבית הכנסת, לקהילה, המשך של קהילה מאורגנת, וצעירים נוספים שיצטרפו אליה לצד הבוגרים, עם ניסיון עשיר, וידע בקיום קהילה.

בע"ה, שישמעו קולות ילדים ונוער וחברים בוגרים בתפילות בבית הכנסת.

מרים ויעקב רוזנבאום

הגרעין (הצרפתי) הופך לשתיל

עם מרים ושלושת הבנות עלינו לישראל לפני 43 שנים בדיוק, ב-9 בספטמבר 1982. לאחר היסוסים מסוימים, סוף סוף עברנו לרחובות ביולי 1985. השכן החדש שלי, במקור מארצות הברית, הזמין אותי לבית הכנסת שלו, שהיה גם הקרוב ביותר לביתנו החדש. קבלתי יחס חם וידידותי, אבל איך אפשר היה לבקש מעולה חדש מצרפת לדבר בעיקר אנגלית?! כמה שבועות לאחר מכן, פגשתי במקרה מכר ותיק מצרפת. לא ידעתי שהוא גר ברחובות. בעבר, גרנו באותה עיירה קטנה באזור פריז שבה נסינו לארגן מניינים לחגים ואולפן, בעוד שאפשרות המעבר לישראל הייתה מעורפלת.

דניאל עבד באותה תקופה במרכז המחקר הגרעיני הצרפתי. לאחר הגעתם עם אשתו אלישבע והבנים שלהם, בהיותו פיזיקאי מבריק, הוא התקבל לעבודה במכון ויצמן. הוא קבע שאני לא יכול להתפלל במקום אחר ולא הייתה לי ברירה אלא לציית להוראתו הדחופה להצטרף אליו לאהל ש"י, שהוא עזר להקים. אז זכינו לפגוש את הגרעין התוסס של דוברי הצרפתית של אותה התקופה - דורה ואנדרה פרנק, קלייר ומישל רבל, קלוד וניקול פריסס - ולהשתלב ביתר קלות. אני עדיין זוכר את התקופה הזו בהתרגשות וחושב לעתים קרובות על דניאל ז"ל ואלישבע רבל.

הקמת אהל שי

אבא שלי ז"ל, פרופ' יעקב לשם (ביולוגיה), היה יו"ר האגודה להקמת בית הכנסת "אוהל שי". כל שנות הנעורים שלי, עברו תחת ההשראה של המחשבה, התכנון והעשייה, של אבי ז"ל, למטרה זו!

באותם ימים עוד ועוד פרדסים, פינו את מקומם, לעוד ועוד בנינים חדשים ויפים, שהתמלאו במהירות. בית כנסת פרינס, הכפיל את שטחו, ובנו גם את בית הכנסת של הרבנות. אבל שני בתי הכנסת הנ"ל היו מלאים מאד, ולא הספיקו לציבור הדתי שהלך והתווסף באזור זה. היה צורך דחוף להקים בית כנסת נוסף באזור.

בשנת 1967 הגיעו לכהן כרב ראשי ברחובות, הרב שלמה הכהן קוק, ורעייתו הרבנית יהודית. אבא שלי, פרופ' יעקב לשם, היה ציוני נלהב, ונלחם במלחמות ישראל. אבי העריך וכיבד מאד את הרב שלמה קוק זצ"ל, גם בגלל שמעבר לגדולתו בתורה של הרב שלמה קוק, היה לרב שלמה קוק עבר צבאי נכבד: הרב שלמה הצטרף בגיל 16 לארגון ההגנה, ובעודו תלמיד בן 18, היה בין המגינים במלחמת העצמאות. לפני שהרב שלמה קוק הגיע לרחובות, הוא התמנה לרב צבאי של מחוז ירושלים, ושימש בתפקיד זה במשך 7 שנים. במלחמת ששת הימים היה הרב שלמה קוק, בקבוצת הרבנים הצבאיים, שהתלוותה אל חטיבת הצנחנים שכבשו את הכותל המערבי.

בכל פורים, אבי לקח אותי איתו, לתת משלוח מנות לרב שלמה קוק. הבית של הרב שלמה, היה ליד גן המגינים. אני זוכרת שמעולם לא ראיתי בית פרטי וגינה גדולים כל כך, וכל כך הרבה אנשים בבית אחד! לאחר זמן, הבית עבר הסבה, והיה לישיבת מאור התלמוד.

אמא שלי, חסיה לשם ז"ל, הסכימה לכל פועלו של אבי. היא חיבבה והעריכה מאד את הרבנית יהודית קוק זצ"ל, שהייתה דמות מיוחדת מאד. הרבנית יהודית, למדה מחשבת ישראל וספרות באוניברסיטה העברית בירושלים, ולאחר מכן בזמן מגוריה ברחובות, היא לימדה שיעורי יהדות בתיכונים ברחובות, ובאוניברסיטת בר אילן. לפני שהרבנית יהודית נהרגה בתאונת הדרכים, היא הביאה לדפוס את הספר: "רבי נחמן מברסלב, עיונים בסיפוריו". לאחר מותה הטראגי, אביה של הרבנית יהודית, הרב דב כץ, הוציא לאור ספר נוסף: "מחשבת יהודית", מהגותה של הרבנית יהודית וכתביה.

בחנוכה תשל"ב (1971) הרב שלמה קוק ויהודית אשתו, ושניים מילדיהם, נהרגו בתאונת דרכים בצומת מפגש עם רכבת, סמוך לקיבוץ חולדה. הניצולה היחידה הייתה בתם הקטנה יוכבד, שהייתה אז בת עשר. יוכבד היתה בבית חולים זמן ממושך, עד שהחלימה מהפציעה הקשה.

אמו של הרב שלמה קוק, הרבנית רחל קוק, עברה להתגורר ברחובות, ולגדל את ארבעת היתומים. כעבור זמן קצר התמנה אחיו הצעיר של הרב שלמה, הרב שמחה הכהן קוק זצ"ל, לרבה של רחובות.

גם אמם של הרבנים שמחה ושלמה, הרבנית רחל קוק זצ"ל, היתה דמות מרתקת. היא גרה מול הבית שלנו ברחוב ויצמן, ושם גידלה את נכדיה היתומים. לאחר שאוהל שי הוקם, היא התפללה בו בקביעות. פעמים רבות ליוויתי אותה לביתה, כאשר חזרנו יחד מהתפילה באוהל שי. בדרך היא סיפרה לי סיפורים שונים על

משפחתה, ועל הבית המיוחד שבו גרה בירושלים במעבר מנדלבאום, שהיה אז הגבול בין ישראל לירדן.

לאחר תאונת הדרכים המחרידה, של הרב שלמה ויהודית קוק וילדיהם, אבא שלי החליט שבית הכנסת שיבנה, יהיה על שם שלמה ויהודית, ראשי התיבות של שניהם: שי. אוהל שי!

הרב שמחה קוק זצ"ל, הוקיר מאד את אבי, פרופ' יעקב לשם, ואת פועלו להקמת אוהל שי. הרב שמחה קוק, השתתף בכל השמחות המשפחתיות שלנו, ותמיד הזכיר את הסיפור שלהלן: בשנותיו הראשונות ברחובות, אבי ז"ל לימד מספר שנים בישיבת הדרום, ולאחר מכן ניהל אותה במשך שנתיים. במקביל הוא למד בוטניקה בפקולטה לחקלאות ברחובות. אבי ניצל את הידע שלו בבוטניקה, ונטע מטע זיתים סמוך לישיבת הדרום, כדי לתפוש את השטח. לאחר מכן אבי פעל רבות, להפשרת חלק משטח מטע הזיתים שהוא נטע, להקמת אוהל שי. כאשר המגרש הופשר, אבא שלי, פרופ' יעקב לשם, עקר בעצמו, חלק מעצי הזיתים שהוא נטע במו ידיו, כדי לפנות מקום לבית הכנסת החדש. לאחר מכן הוא נטע את עצי הזית שנעקרו, ברחוב מנוחה ונחלה, והם נטועים שם עד עצם היום הזה...

אבי ז"ל, מעבר להיותו פרופ' במשרה מלאה באוניברסיטת בר אילן, היה גם איש ציבור. שנים רבות הוא כהן במועצת העיר של רחובות, ורתם גם את יכולותיו הפוליטיות לקדם את הקמת בית הכנסת. הוא הכיר אנשים נכבדים ובעלי השפעה ונדבנים רבים, והשקיע זמן רב לאסוף תרומות.

ערב אחד זכור לי במיוחד: אבי חזר מאוחר מאוד, מפגישה עם הנדבן המליונר הסקוטי סר אייזיק וולפסון. אבי קיווה לקבל ממנו סכום נכבד. הוא חזר נסער וסיפר, שהנדבן היה מוכן לשלם את כל הסכום הדרוש להקמת בית כנסת, אבל בתנאי, שהמקום ישא את שמה של אשתו המנוחה שנפטרה. אבא שלי סרב. הוא החליט בתקיפות, שבית הכנסת יהיה על שם הרב שלמה ויהודית קוק, ולא הסכים לשנות. אבל כשהוא חזר הביתה, כל הספקות שלו עלו מחדש: האם ראוי לעכב את בנית בית הכנסת לציבור, בגלל הרצון וההחלטה, להנצחת שמם של הרב שלמה ויהודית.

אבא שלי, פרופ' יעקב לשם, היה פרופסור לביולוגיה. אבל במקביל לכל עיסוקיו, הוא גם למד אומנות, והיה בעל תואר שני במקצוע זה. לאחר זמן, אבי גם לימד קורסים באומנות יהודית בבצלאל בירושלים, במכללת אורות ישראל, ובאוניברסיטת תל אביב.

מעבר לכל הישיבות עם כל עסקני אוהל שי, והפעילות לאיסוף תרומות, אבא שלי, פרופ' יעקב לשם ז"ל, כל הזמן חשב איך לבנות את אוהל שי, שיהיה היפה ביותר, והכי מודרני מבחינה אומנותית. אני זוכרת אותו יושב בערבים בסלון הבית שלנו, מוקף בהמון חוברות וספרים על אומנות יהודית, מתלבט, מה הכי יפה לכל פרט וענין בשלד החיצוני של אוהל שי, ובכל פרט בתוך בית הכנסת! אני זוכרת עד כמה הוא השקיע לעיצוב חלונות בית כנסת, שהיו עבודת זכוכית יפיפיה, בצבעי כחול ירוק ותכלת (בהשראת חלונות שאגאל), צבעים שיתמזגו עם צבעי עצי הזית שבחוץ. לאחר שבית הכנסת נבנה, התברר שהחלונות היפיפיים האומנותיים, לא הגנו על המתפללים מהשמש. וחלקם הוחלפו בזכוכית כהה.

עוד זכור לי, עד כמה הוא טרח על שלט הקרמיקה האומנותי: "אהל שי", בצבעי ירוק כחול, שיתמזג עם צבע עצי הזית שבחוץ, ושלט קרמיקה נוסף כנ"ל, לנטילת ידיים. ענין נוסף גדול שהוא טרח בו מאד, היה הבאת מנורה אומנותית מיוחדת מאיטליה לנר התמיד, ועיצוב ארון הקודש.

את הפרוכת הראשונה לארון הקודש, לשולחן ספר התורה, ולעמוד של החזן, הורי תרמו לזיכרון ההורים שלהם שנפטרו באותם שנים. אלו היו פרוכות ארגמן, עם חוטי זהב, ועיצוב בקווים ישרים ומודרניים. (האם עדין משתמשים בפרוכות אלה?!)

במלחמת יום הכפורים נהרג בחור יקר ומיוחד: בני גל הי"ד. הרב שמחה קוק שכבר כיהן כרב העיר רחובות, במקום אחיו שנהרג בתאונת הדרכים, העביר שיעורים נפלאים במחשבת ישראל לעילוי נשמתו של בני גל הי"ד, שהוריו השכולים, יהודה ואסתר גל, גרו בסמוך לביתו. תוכנית השיעורים השבועית התחילה בבית הכנסת פרינס, ואחר כך הועברה לאוהל שי, במסגרת של "מכון מאיר" לדתים. וכך יצא שבמקביל לסיום בנייתו הפיזית של בית הכנסת, נקבעו בו גם שיעורי תורה מיוחדים. השיעור השבועי של הרב שמחה קוק, הפך לערב של שיעורים נפלאים במחשבת ישראל בימי רביעי: הרב שמחה קוק העביר שיעור אחד. שיעור שני היה של הרב תנעמי. ושיעור שלישי היה של מרצים מתחלפים. שנים רבות השתתפתי בשיעורים אלו, והם זכורים לי במתיקות עד היום!

לאבי ז"ל, היתה רגישות אנושית מיוחדת מאד, ובעידודו ובהשראתו הוכנסו מספר סעיפים מרכזיים ומיוחדים לתקנון אוהל שי, וזאת בגלל כבוד הבריות, כדי לא לבייש אורחים: 1. שליש ממקומות בית הכנסת לא ימכרו, כדי שיהיו מקומות פנויים לאורחים. 2. גם מקום שנמכר לא יסומן, וזאת, כדי לא להקים אורחים, אם התיישבו בטעות, במקום של מתפלל קבוע.

כתבתי כאן רק מעט מפועלו של אבי פרופ' יעקב לשם ז"ל. הכלכלן והגבאי הנאמן, ד"ר חיים שחק ז"ל, פירט הרבה מפועלו של אבי, בחוברת שהוציא כבר לפני שנים רבות, על הקמת אוהל שי, ולא רציתי לחזור על הדברים שכבר נכתבו.

בשנים האחרונות, כאשר נסעתי להורי, האוטובוס שינה מסלול וחלף על פני בית הכנסת אוהל שי. לאחר שנים שלא הייתי שם, התרגשתי לראות שבית הכנסת נשאר כמעט כפי שהיה: מבנה צנוע ונעים, מוקף בעצי זית. אבא שלי, פרופ' יעקב לשם ז"ל, עם כל פועלו חוכמתו וכישרונותיו, היה אדם צנוע ובורח מהכבוד. מעולם לא בקש דבר לעצמו. בית הכנסת שהוא פעל להקמתו, עוצב ונשאר בצניעות שאפיינה את אבי!

במלאות יובל להקמת בית הכנסת, בבקשה תזכרו גם את אבי היקר, פרופ' יעקב לשם ז"ל, שפעל בכל יכולתו, חכמתו וכישרונותיו, זמנו וכספו, להקמת מקום מקדש מעט זה: אוהל שי.

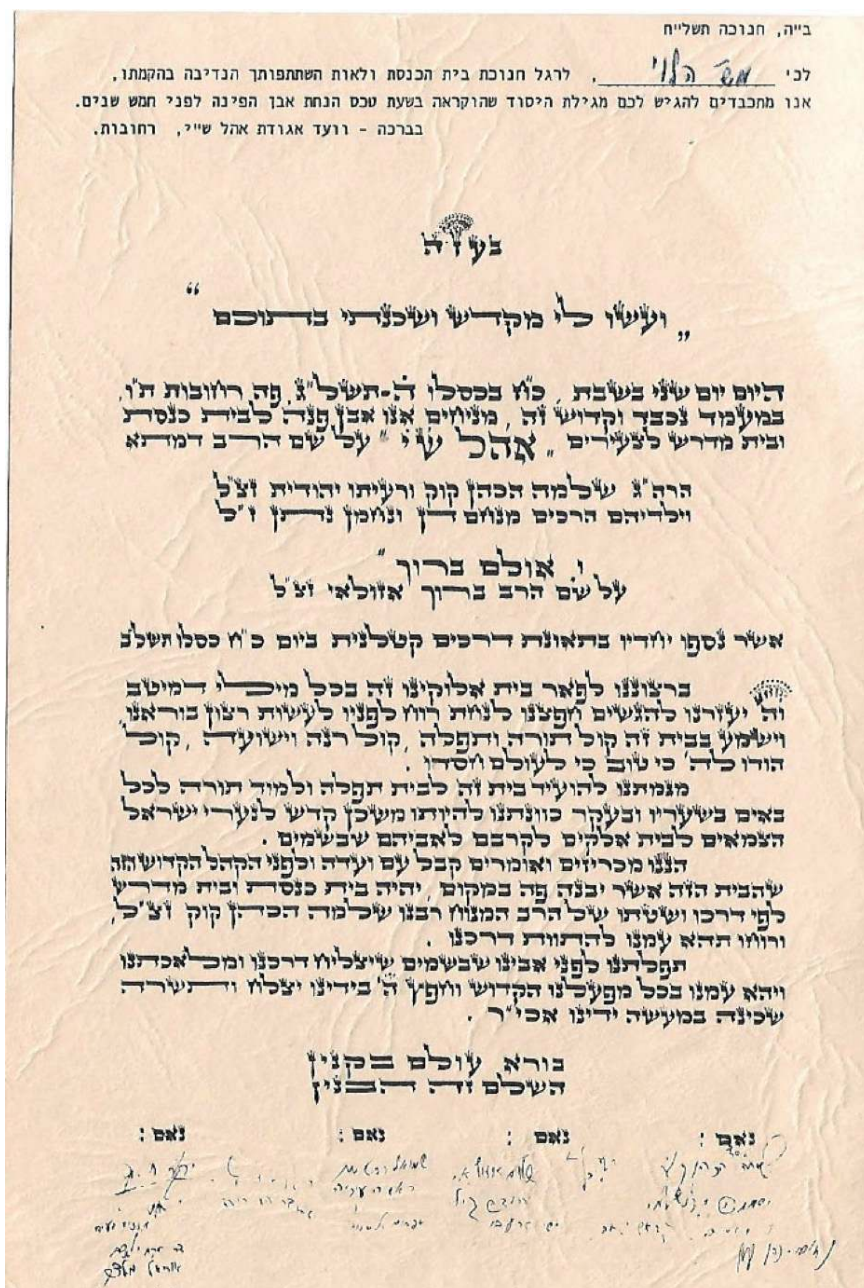

1. בשנת 1960 - תש"כ עברנו לגור בבית אותו בנה אבי, ברחוב הרא"ז 8.
2. בילדותי בית הכנסת אהל ש"י עדין לא היה קיים. בתי הכנסת באזור היו: ישיבת הדרום ובית הכנסת של הרב פרינס. בסביבות שנת תש"ל 1970 הוקם בית כנסת בסמינר למורים בישיבת הדרום. אבי התפלל שם בעיקר בימות החול. רב בית הכנסת היה הרב יעקב ברמן, שהקים את הסמינר למורים. לאחר פטירתו נקרא בית הכנסת על שמו "בית ברמן".
3. בשלב מסוים קבוצת חברים ובהם יעקב לשם, אורי מלצר, אבי -יעקב הלוי ז"ל, ויבדל"א שלום שוורץ, יזמו הקמת בית הכנסת אוהל ש"י (על שם הרב שלמה קוק ורעייתו יהודית שנספו בתאונה קשה בחנוכה תשל"ב). התכנון היה לאולם שמחות בקומת קרקע ובית כנסת בקומה ראשונה. התקציב לא הספיק לשתי הקומות והתחילו להתפלל באולם שבו נמצא בית הכנסת עד היום. נדמה לי שהתפילה הראשונה הייתה בראש השנה.
4. אבי סייע בקביעת מנהגי הקהילה, בהיותו בקיא במנהגי ארץ ישראל ובעיקר במנהגי ירושלים, בה נולד וגדל. שימש כשליח ציבור בקולו הנעים ולעיתים קרא בתורה. אבא המליץ שלא לכתוב את שמות המתפללים על השולחנות, במטרה שאורחים המגיעים למקום יחושו בנח לשבת באשר הם רוצים ולא יכתתו רגליהם באי נוחות בחיפוש מקום בלתי מסומן. בקשתו התקבלה וברוח הכנסת אורחים זו, נוהגים עד היום בבית הכנסת. רגישותו לזולת קרבה אנשים רבים לבית הכנסת.
5. שמעתי מדני פז ז"ל, שעבר בין בתי הכנסת באזור כדי לבחור לו בית כנסת כלבבו. כשהגיע ל'אוהל ש"י' אבא ניגש אליו, התעניין בו וקיבל פניו בשמחה, דבר שהביא להחלטתו להתפלל במקום באופן קבוע. כולנו זוכרים את דני ז"ל בתרומתו ארוכת השנים לבית הכנסת בכל דבר שהתבקש.
6. יום כיפור בבית הכנסת. היום המרטיט בשנה כולה. בית הכנסת מלא במתפללים שארשת של רצינות על פניהם. הגברים בטליתות ובכיפות לבנות והנשים רובן לבושות לבן. עזרת הנשים הוגדלה ואף באולם ברוך הוקצו מקומות לנשים. חלונות בית הכנסת פתוחים לרווחה בתפילת 'כל נדרי' ותושבי השכונה כולה התקבצו ובאו להקשיב לתפילה. בעלי התפילה השונים ביניהם חיים שחק, יצחק הלר ואבי, יעקב הלוי, זיכרונם לברכה ויבדל לחיים טובים, דב קנר, העתירו בתפילה נרגשת מעומק הלב על כל המתפללים. לקראת מוצאי הצום, שוב נפתחו חלונות בית הכנסת והשכנים התאספו ובאו לשמוע את תקיעת השופר וכולם יחד פצחו בשירה נרגשת 'לשנה הבאה בירושלים הבנויה'. לאחר כיבוד קל במקום, התפזרנו איש איש לביתו בתחושת רוממות להזדרז ולקיים את תקיעת היתד הראשונה לסוכה.
7. בשמחת תורה שנת תשנ"ג, זכה אבי להיות 'חתן בראשית'. במוצאי החג התקשר לאליעזר אחי ואמר לו: "אף פעם בחיים לא קיבלתי 'חתן בראשית' והשנה להפתעתי קיבלתי. יש לי בזה שמחה עצומה, הרי לפני כשבועיים יצאתי לפנסיה וזוהי התחלה חדשה בחיי. יהיה לי עכשיו זמן לעסוק רוב היום בלימוד תורה, בספרים הרבים המצויים ב'אולם ברוך' בבית הכנסת. אני עכשיו בבחינת

'חתן' שהוא בתחילת דרכו החדשה". אולם מן השמיים גזרו אחרת, יומיים אחר כך, בצאתו ברכבו ממכון וולקני, בו עבד כחוקר בתחום החקלאות, נהג בתאונת דרכים. הלווייתו יצאה מבית הכנסת שהיה לביתו השני, בו למד דף יומי מידי ערב בשיעור של הרב הכרמי שליט"א. כמה חיכה אבא לפנסייה! באותה תקופה עדיין לא היו כוללים לפנסיונרים ואבא תכנן לשבת בבית הכנסת, ב'אולם ברוך', וללמוד בספרי הקודש הרבים שבמקום, אך לא זכה לכך.

8. מספר שנים לאחר פטירתו של אבי, עברנו יוסי ואני עם ילדינו לגור ליד אמא ברחוב הרא"ז וקבענו מושבנו בבית כנסת 'אוהל ש"י'. בכך סגרתי מעגל וחזרתי למקום לאחר כ 30 שנה. השתלבתי בפעילות בית הכנסת וניסיתי לעזור, כפי יכולתי.

9. משפחת בעלי, אלי וחווה קליין, עברו לגור ברחובות בשנת תשס"ז 2006, והתפללו באוהל ש"י עד פטירתם. חמי, אלי קליין קרא בתורה מידי פעם בשבתות, למרות שהיה בן למעלה מ 80 שנה, רצה להיות שותף ולתרום לקהילה.

ההתחלה

מתוך דברים שכתב חיים שחק ז"ל בשנת תשמ"ג

בשנת תשמ"ג שנה אחרי פטירתו הפתאומית של אבינו **מרדכי פסטרנק ז"ל** כתב **חיים שחק ז"ל** מאמר מרגש לזכרו. במאמר הוא מתאר איך נפגשו בבית הכנסת של הרב יעקב ברמן ז"ל ואיך חברו יחד עם אחרים לפעילות באגודת **אהל ש"י- ישראל הצעיר** לבניית השלד והקמת בית הכנסת והקהילה.

בין השאר חיים כותב:
"היה צורך מידי ביצירת אוירה נאותה, בייצוב שיגרת פעילות ובעיקר בגיבוש ציבור החברים שלא היה הומוגני. היו מעדות המזרח ואשכנזים, חסידים, עולים חדשים ועוד..."

ברור היה כי שנה זו תקבע דפוסים, תקבע את האוירה שתשרור, וכן תקבע את היחס למקום בעתיד. וכך, בעזרת צוות מסור בראשותו של פרופסור **יעקב לשם** התחלנו ב"הרצת" המנין החדש.

היה צורך לדאוג ולאסוף מנין לתפילת השבת, הינו "אורבים" לתושבים העוברים ברחוב על מנת שישלימו מניין. אולם תוך פרק זמן קצר התחזקנו גדלנו ומספר המשתתפים בפעילות הלך וגדל...

אחד מרגעי הסיפוק והאושר של **מרדכי** היה כאשר לאחר פעילות מאומצת וחיפשים אין קץ, הצלחנו להשיג ספר תורה עבור הקהילה.

הספר נתרם על ידי בליורפול-ביוזמתו של חברנו **מלקולם סילברמן**. כאשר הגיע הספר לשדה התעופה הגיע מרדכי. לא אשכח את הבעת הסיפוק שבפניו..."

כאן מזכיר **חיים שחק ז"ל** את הפעילויות שאבי יזם יחד עם החברים "שבת יחד" בשבתות שמברכין בהן את החודש. טיפוח וקרוב בני הנוער שמתגוררים בקרבת בית הכנסת. פורים, יום העצמאות, מכון מאיר, שיעורים, טיולים.

יודעת אני שהאוירה שנוצרה בקהילה הצעירה והתוססת תרמה רבות לכולם ואנחנו נזכרים בחמדה בימים ההם.

זיכרונות שהולכים איתי כל החיים...

(כל הזכרונות בערבון מוגבל)

תפילת שבת בבית הכנסת שעדיין לא גמור (בלי חלונות...), קרשים על הרצפה, כדי ללכת מעל ובין שלוליות מים והרגשה שזה ממש בסדר ואפילו מיוחד, הרגשה של חבורה שטוב לה ביחד ולכן אפשר להתפלל בכל מצב.

זוכר שהנשיא קציר הגיע לביקור (בראש שלי זה היה עם הזכרון הקודם - שלוליות וכו'...)

והתלבטו אם ישב במזרח, והיכן במזרח, ליד הרב? הכסא של הרב? אחים שלי מספרים (הייתי בטח בן 3-4) שניגשתי אליו ואמרתי לו "שלום הנשיא אני בוזי שחק"

זוכר מאוד מאוד איך אנחנו מדפיסים בבית, אחת לכמה חודשים את רשימות החזנים של הילדים: טור קבלת שבת, טור פסוקי דזמרה, טור אנעים זמירות ואז תולים עם אבא ביום שישי. אני זוכר איך אנחנו הילדים של בית הכנסת עומדים מול הרשימה בערב שבת לבדוק אם והיכן שובצנו. הילדים היו חלק משמעותי מהתנהלות בית הכנסת.

בהקשר הזה, לא אשכח את החוג של איציק הלר היקר באדם, שלימד אותנו את נוסח הימים הנוראים. היתגדל והיתקדש של תחילת מוסף בחוג הזה, חרות לי עמוק בלב כמו התפילות ודמעות אמת של איציק בקטעי תפילה של מוסף יחד איתו הרב קוק בנעילה, עם קולו הרועד בנעימה ובכי השמורה רק להם. זכרונות שבעצם גורמים לכך שעד היום אין שום דבר עבורי שמתקרב להוויה הזו.

אני זוכר את תחרויות התחפושות שעוברים בטור בסמוך לבמה וחבר השופטים מביט בנו בוחן ובודק. שוב, הילדים חלק מרכזי בהווית אהל שי.

ואי אפשר לשכוח את מסע הקידושים מבית לבית בשמחת תורה. אנשים פותחים את ביתם והקהילה עוברת מאחד לשני תוך שירה וריקודים ברחובות. גמורים מעיפות (ואלכוהול) וממשיכים הלאה. לא פעם כילדים השארנו חורבן בבתיים ואולי זו הזדמנות לבקש סליחה... שוב חוויה שאין פער בין מבוגרים לילדים, שהילדים שותפים מלאים בנעשה בקהילה ואולי זו התמונה שמצטיירת מכלל הזכרונות שכאן.

מיכל אוסטפנקו (סטנובר)

זיכרונות משמחת תורה

אני זוכרת את ההקפות השמחות בבוקר שמחת תורה. במשך מספר שנים נערכה בסופן סעודה למתפללים. אמי ע"ה ואני השתתפנו בהן, ובסוף הארוחה ביקשנו לקחת את בקבוק המשקה החריף ששתו ממנו. אמי השתמשה בבקבוק מיוחד כדי להכין בו ליקר דובדבנים. כל פעם שהשתמשנו בו הייתי נזכרת בשמחת תורה.

בנוסף, אני זוכרת שלאחר התפילה בבית הכנסת הלכנו להקפות שנערכו בבתיהם של חלק מהמתפללים. בדרך כלל התחלנו אצל משפחת שחק משם הלכנו למשפחות הלר ופנסטרק ובסוף למשפחת שוורץ. ההקפות היו תמיד באווירה מאוד נעימה ושמחה.

ציפורה פולצ'ק

פעילות לילדים בבית הכנסת

בבית כנסת אוהל ש"י תמיד שמו דגש על הילדים. בשבתות, הילדים שרים "אנעים זמירות", מובילים את קבלת השבת, וגוללים את ספר התורה. אחרי התפילה, מתקיימת תפילת ילדים בניהולו של אלכסי רבין. בחנוכה, בפורים ולפני חגים נוספים, נערכות מסיבות, פעילויות ופסטיבל יצירה בניהולה של תמרה ורדי. ואפילו מזמינים אמנים מבחוץ.

